

væsenets Side og fra Sparekommissionens Side, dels fordi §§ 2—4, saaledes som den højtærede Indenrigsminister gjorde opmærksom paa, og som Bemærkningerne til Lovforslaget viser, i alt væsentligt er udarbejdet af mig selv, saaledes at jeg i det hele maaske har følt det, som jeg var lidt for meget Part i denne Sag. Mit Parti har imidlertid ment, at disse personlige Betæneligheder burde vige for Hensynet til den særlige Indsigt i dette Emne, som jeg selvfølgelig i Kraft af den Virksomhed, jeg har haft i de senere Aar, har maattet faa, og da det jo hverken drejer sig om politiske eller personlige Stridigheder af Betydning, men alene om at finde den sagligt set bedst forsvarlige Ordning til Afværgelse af de Ulemper, der er paapeget, har jeg ment at burde lade disse personlige Betæneligheder fare. Til Gengæld maa jeg saa bede ærede Medlemmer om at undskyldte, at jeg fordyber mig lidt mere i Sagen, end Ordførere plejer, og jeg glæder mig over allerede paa Forhaand at have faaet Absolution af den ærede foregaaende Taler.

Det Hovedtvivsspørgsmaal, som har fremkaldt dette Lovforslag, i hvert Fald dets §§ 1—4, drejer sig om, hvorvidt det er forsvarligt, at Personer, som ingen eller dog næsten ingen Erhvervsevne har, kan opbære Invalidrente, idet Loven, gøres der gældende, for det første er en Forsikringslov og for det andet i § 3 fastsætter, at Erhvervsevnen skal være nedsat til en Trediedel, men den, der aldrig har haft Erhvervsevne af Betydning, har i og for sig intet at forsikre, og for hans Vedkommende er det en ren Fiktion at tale om, at han ikke længer kan erhverve en Trediedel af det normale. I al Almindelighed har det ude omkring været fremhævet, at det er Aandssvagevæsenet eller Sparekommissionen, der er blevet opmærksom paa dette Forhold, paa det ulogiske i at give Personer, der ingen Erhvervsevne har, Invalidrente i Henhold til § 3, saaledes som denne nu en Gang er formuleret. Men det er ikke rigtigt, det er, som det ogsaa fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, et Spørgsmaal, som først blev rejst overfor Indenrigsministeriet netop af Invalidretten selv og allerede i Februar 1922. netop i Anledning af en Ansøgning om Invalidrente fra en aandsvag, der aldrig havde haft Erhvervsevne af nogen som helst Betydning. Ministeriet svarede den Gang, at da paagældende med Rette var optaget i Sygekasse — hvad han efter min Mening i øvrigt ikke var med Rette —, og da han i øvrigt opfyldte de formelle

Betingelser efter Invalideloven, var Retten efter Loven forpligtet til at afsige Realitetskendelse i Sagen. Ja vel, siger man saa fra Aandssvagevæsenets, Sparekommissionens og fleres Side — ogsaa fra Undervisningsministeriets Side, hvor man dog i tidligere Tid i hvert Fald havde juridisk uddannet Personale —, Retten maa afsige Kendelse, men denne Kendelses Indhold bestemmer Invalidretten selv, og Retten maa derfor efter Lovens § 3 nødvendigvis sige: ikke Invalid, da den aandsvage aldrig har haft $\frac{1}{3}$ Erhvervsevne. Dette Standpunkt er efter Loven, som den nu er formuleret, juridisk umuligt, og Retten skulde nødig handle imod Lovens Bestemmelser. Det er nemlig klart, at man ikke kan sige til en Mand: Du er med Rette optaget i Sygekassen; Loven siger, at ethvert Sygekassemedlem er invalidforsikret, derfor er du endvidere forpligtet til at betale Invalidpræmie, men du kan aldrig faa Invalidrente, skønt du i øvrigt opfylder alle de formelle Betingelser, Loven kræver. Skal man hævde dette, maatte man selvfølgelig, som Loven nu en Gang er formuleret, straks have nægtet at optage denne Person i Invalidforsikringen, man kan ikke senere uden positiv Lovhjemmel nægte ham den Ret, som man selv har tvunget ham til at sikre sig. Og Invalidretten er jo ikke Sygekasseinspektoraatets overordnede. Derfor har Problemet hidtil ikke været et Invalideretsproblem, men, som jeg har hævdet i den Pjece, som er omtalt i Bemærkningerne, „Invalidrente til abnorme m. fl.“, et Sygekasseproblem. Saa længe Invalidforsikringspligten derfor som nu er knyttet til Medlemsskab i en Sygekasse, maatte man altsaa sørge for, at ingen kom i Sygekassen uden at have ca. $\frac{1}{3}$ Erhvervsevne.

Det første Spørgsmaal, som ogsaa den ærede foregaaende Ordfører berørte, bliver derfor det, om man skal kræve, at der skal foreligge mindst eller ca. $\frac{1}{3}$ Erhvervsevne for at blive Sygekassemedlem. Det vilde dog efter min Mening være meget uheldigt, og det glæder mig, at den højtærede Indenrigsminister heller ikke har villet gaa den Vej. Det vilde være meget uheldigt særlig af følgende Grunde: For det første er Tendensen i en lang Aarrække ved Udviklingen af vor sociale Lovgivning gaaet i Retning af Udvidelse af Sygekassernes Omraade. Man har fra mange Sider endog bestræbt sig for at naa saa vidt, at praktisk taget alle kronisk syge og Invalidere blev optaget i Sygekasserne. Herved kan man jo bemærke, at Sygekasserne dog ogsaa fortrinnsvis har den